

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/53/2020
Identifikačné číslo spisu: 6815010417
Dátum vydania rozhodnutia: 22.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6815010417.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Hatalu, v trestnej veci obvineného W.. G. D. S. D., pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 22. júla 2021 v Bratislave, o dovolaniach obvinených W.. G. D., K. G. a W. C. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. marca 2017, sp. zn. 3To/12/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinených W.. G. D., K. G. a W. C. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Revúca (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 26. októbra 2016, sp. zn. 3T/3/2015 uznal obvinených W.. G. D., K. G. a obvineného W. C.Š. (ďalej tiež „obvinení“ alebo „dovolatelia“) za vinných z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obvineného W.. G. D. aj v súbehu s prečinom porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

W.. G. D. v presne nezistenej dobe od 12. augusta 2014 do 8. októbra 2014 v obci D., v okrese O. ako starosta obce D. a zároveň zapisovateľ zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva v D. konaného dňa 12. augusta 2014 pri vyhotovovaní zápisnice uviedol v bode 3 písm. j/ tejto zápisnice, že „obec ide zakúpiť zariadenie v hodnote 23.800,-€ pričom prišli tri ponuky, kde najlacnejšia bola 23.880,- € s DPH a okolo 18. septembra majú dôjsť firmy namontovať konvektomaty, pričom za hlasovalo sedem poslancov a proti bolo 0 poslancov“ a následne aj spísal uznesenie obecného zastupiteľstva č. 5/VIII/2014, v ktorom uviedol, že „(obecné zastupiteľstvo) schvaľuje nákup zariadenia do školskej jedálne vo výške 23.880,- €“, ktoré ako starosta obce podpísal a overil úradnou pečiatkou obce D. a správnosť a pravdivosť údajov uvedených v zápisnici a uznesení potvrdili svojimi podpismi obecným zastupiteľstvom z 12. augusta 2014 schválení overovateľa zápisnice poslanci obecného zastupiteľstva v

D. K. G. a W. C., pričom v skutočnosti prítomní poslanci zapísaní na prezenčnej listine rokovania obecného zastupiteľstva z 12. augusta 2014 vôbec o zakúpení zariadenia do školskej jedálne v konkrétnej hodnote 23.800,- € nehlasovali, ale iba diskutovali, o čom všetci obžalovaní vedeli, keďže sa zúčastnili uvedeného rokovania obecného zastupiteľstva a navyše v čase konania zastupiteľstva obec D. neevidovala v registratúrnom denníku žiadnu ponuku na odpredaj zariadenia do školskej jedálne a tieto v počte 3 ponúk boli obci D. doručené až v dňoch 15. augusta 2014 až 18. augusta 2014 a následne na podklade tejto zápisnice a uznesenia 19. augusta 2014 W. G. D., ako starosta obce D. v rozpore s § 7 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení účinnom v čase spáchania skutku, podľa ktorých je orgán obce povinný hospodáriť s majetkom obce v prospech rozvoja obce a jej občanov a ochrany a tvorby životného prostredia, majetok obce zveľaďovať, chrániť pred zneužitím a zhodnocovať, ďalej v rozpore so Zásadami nakladania s finančnými prostriedkami obce D., ktoré boli schválené Obecným zastupiteľstvom v D. 26. januára 2011 s účinnosťou od 26. januára 2011 a v rozpore s uznesením č. 13/I/2011 schváleným Obecným zastupiteľstvom v D. 26.01.2011, svojvoľne uzatvoril kúpnu zmluvu so spoločnosťou X G., s. r. o. so sídlom na X. v J. predmetom ktorej bola kúpa a predaj kuchynského zariadenia do školskej jedálne za kúpnu cenu 23.880,- €, čím spôsobil obci D., so sídlom v D. č. XX, v okrese O., IČO: XXXXXX škodu vo výške nie menej 9275,20 €.

Za to okresný súd uložil:

1) obvinenému W. G. D. podľa § 237 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 20 mesiacov a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávania funkcie voleného zástupcu v orgánoch územnej samosprávy v trvaní 4 rokov,

2) obvinenému K. G. podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 12 mesiacov a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávania funkcie voleného zástupcu v orgánoch územnej samosprávy v trvaní 2 rokov,

3) obvinenému W. C. podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 12 mesiacov a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávania funkcie voleného zástupcu v orgánoch územnej samosprávy v trvaní 2 rokov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal prokurátor a obvinení odvolania, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 15. marca 2017, sp. zn. 3To/12/2017, ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podali obvinení, prostredníctvom obhajcu JUDr. Ing. Michala Ševčíka PhD., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinení namietali, že starosta obce nepotreboval na kúpu zariadenia už ďalší súhlas obecného zastupiteľstva a taktiež namietali, že k falšovaniu verejnej listiny teda zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva nedošlo, pretože zastupiteľstvo riadne prebehlo, čo

potvrdili i svedkovia, a to väčšina poslancov zastupiteľstva obce D. predstavujúca potrebné kvórum pre schválenie rozhodnutí zastupiteľstva, čím súdy nižšieho stupňa porušili aj zásadu „v pochybnostiach prospech obvineného“. Obvinení v podanom dovolaní vyjadrili názor, že starosta obce postupoval v prejednávacom prípade ako riadny hospodár, pretože prijal najvhodnejší teda najlacnejší návrh, pričom nákup čohokoľvek na základe znaleckého posudku by bol v rozpore so zákonom o majetku obcí, navyše aj hlavná kontrolórka obce potvrdila správnosť takéhoto postupu s tým, že škodu, keďže žiadna nevznikla, si neuplatnila a namietali, že zápisnica zo zasadnutia obecného zastupiteľstva nie je verejnou listinou, a to ani v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (citujúc pritom jeho ustanovenia §§ 12 a 13), keďže uvedený zákon nepozná povinnosť vyhotoviť zápisnicu zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, navyše v rozhodnutiach súdov nižších stupňov absentuje relevantné právne odôvodnenie prečo spomínanú zápisnicu považovali za verejnú listinu. Obvinení ďalej dôvodili, že dotknutá zápisnica len opisuje samotný priebeh konania obecného zastupiteľstva od momentu jeho otvorenia až do momentu jeho ukončenia, nemá právnu silu zakladať, meniť alebo rušiť práva a povinnosti ani osvedčovať ich vznik, zmenu, alebo zánik (to má len uznesenie obecného zastupiteľstva podpísané starostom) a keďže obecné zastupiteľstvo je orgánom obce a nie správnym orgánom (tým je len obec ako taká, ktorej štatutárnym orgánom je starosta), nemá vo svojej kompetencii ani osvedčovanie totožnosti osôb alebo vecí, ich stavu, vlastnosti alebo spôsobilosti ani osvedčovanie právom chránených záujmov. A vzhľadom na to, že starosta obce podpisuje uznesenia obecného zastupiteľstva sám, je podľa názoru dovolateľov úvaha súdov nižšieho stupňa spočívajúca v tom, že bez obvinených K. G. a W. C. by nemohol prijať a podpísať uznesenie č. 5/VIII/2014, v rozpore s platným právnym poriadkom a keďže osoba zapisovateľa predmetnej zápisnice a osoba starostu boli identické, dovolatelia považovali záver súdu, že bez pomoci uvedených obvinených (ktorí prišli overiť zápisnicu s niekoľkodňovým odstupom od konania zasadnutia zastupiteľstva), by nemohol obvinený W. G. D. konať tak, ako konal, aj za nelogický.

V podanom dovolaní obvinení ďalej namietali, že ich vina nebola jednoznačne preukázaná, keďže nie všetky vypočuté osoby, ktoré sa zúčastnili sporného zasadnutia obecného zastupiteľstva, tvrdili, že o nákupe zariadenia jedálne sa nehlasovalo (5 osôb vypovedalo v prospech tejto verzie priebehu skutkového deja a 5 proti), navyše, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, obec D. plánovala nákup zariadenia jedálne a vopred tieto výdavky rozpočtovala, starosta obce nebol žiadnym aktom obmedzený v nakladaní s finančnými prostriedkami určenými na tento nákup a bol povinný dodržať jedine ustanovenia zákona č. 138/1991 Zb., čo aj urobil, keďže prieskumom trhu boli získané 3 relevantné ponuky, pričom k nákupu zariadenia došlo práve v zmysle najvýhodnejšej ponuky. Obdobne tak, podľa názoru dovolateľov, bolo dodržané aj ustanovenie § 7 ods. 1, ods. 2 uvedeného zákona obsiahnuté v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ktoré je blanketové a žiadne konkrétne povinnosti nezakladá, práve naopak, vo všeobecnej rovine možno uviesť, že toto ustanovenie bolo dodržané tým, že sa realizoval nákup zariadenia v rozsahu predpokladanom rozpočtom obce a v zmysle najlacnejšej ponuky, navyše starosta obce postupoval v súlade so zákonom č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní, preto vzhľadom na vágnosť pojmu hospodárnosť mu nie je možné vytknúť, že postupoval neehospodárne len na podklade záverov znaleckého posudku, ktorý má svoje miesto pri posudzovaní kvality, množstva tovaru, nie však pri posúdení výslednej ceny, ktorú v trhovom hospodárstve ovplyvňuje veľa faktorov a keďže povinnosť nahradiť škodu bola založená len na znaleckom posudku, v tejto časti považovali dovolatelia rozhodnutia súdov nižšieho stupňa za neodôvodnené. A aj keby starostovi obce bolo možné vytknúť nesprávne stanovenie predpokladanej hodnoty zákazky, pretože si mal, podľa názoru súdov nižšieho stupňa nechať poradiť od odborníka, prípadne si zistiť orientačnú cenu predmetu kúpy inak, išlo by len o správny delikt, nie trestný čin.

V tejto súvislosti obvinení zdôraznili, že s nákupom sporného zariadenia kuchyne počítal aj rozpočet obce, ktorý bol schválený obecným zastupiteľstvom 30. decembra 2013 uznesením č. 1/XII/2013 poukazujúc v tejto súvislosti na ustanovenia § 9 ods. 1, ods. 5, § 11 ods. 4 písm. b) zákona č. 369/1990 Zb. a § 4 ods. 1, ods. 5 zákona č. 583/2004 Z. z. s tým, že v prospech obvinených o priebehu sporného obecného zastupiteľstva vypovedalo 5 poslancov oproti 3, ktorí vypovedali v ich neprospech a na výpoveď hlavnej kontrolórky obce, ktorá podrobne uviedla, že nenašla v spornom procese žiadne pochybenie s tým, že finančné prostriedky na uvedenú záležitosť boli vopred rozpočtované a riadne

odsúhlasené bez toho, aby o nich vôbec bolo potrebné znovu hlasovať, ak by to malo byť inak, zákon by zakotvil povinnosť kupovať len za znaleckú cenu, čo by vylúčilo súťaž návrhov, pretože by musela existovať ponuka jediná, obvinený (W.. G. D.) nie je súdnym znalcom a vzhľadom na dokumenty, ktoré mal k dispozícii, konal s požadovanou starostlivosťou.

Obvinení v podanom dovolaní poukázali ďalej na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2010, sp. zn. 8 Stp 1/2010 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2008, sp. zn. I. ÚS 424/2007 a vyjadrili názor, že ako motív prejednávanej trestnej veci sa javí výlučne skutočnosť, že obvinený W.. G. D.Á. opätovne vyhral voľby na funkciu starostu obce D. na úkor oznamovateľa trestného činu, čomu nasvedčuje nielen časový odstup nahlásenia trestného činu, ale aj samotné okolnosti zahmlievajúce priebeh schvaľovania nákupu sporného zariadenia kuchyne a „nepamätanie si“ podstatných okolností týmto svedkom, rozpočtovanie prostriedkov, či schválenie v predchádzajúcom období.

Obvinený W.. G. D. v podanom dovolaní vysvetlil, že rozpor medzi sumou 23.800,- Eur a sumou 20.000,- Eur, ktorá bola určená na nákup sporného zariadenia vznikol, ako to plyní z jeho výpovedí a zabezpečených dokladov tak, že suma 23.800,- Eur je s DPH, pri ktorej je základom dane suma 20.000,- Eur.

Znaleckému dokazovaniu realizovanému Ing. T. obvinený W.. G. D. vyčítal, že vychádzal z podkladov inej znalkyne, posudok teda nevykonal sám, nepreveril vec na mieste a neurčil všeobecnú hodnotu v súlade s príslušnými predpismi a postupmi, znalec mal problém s nerovnakými rozmermi, použil pomerne nepreskúmateľným spôsobom iné porovnávacie materiály, zvolil teda porovnávaciu metódu, hoci na ňu nemal dostatok podkladov, čo podľa názoru naposledy menovaného obvineného, znamená, že zjavne pochybil, v dôsledku čoho je jeho znalecký posudok nerelevantný a nepoužiteľný o to viac, že sa na ňom zakladá údajná vina i náhrada škody.

K tvrdeniu znalca, že sa kúpili niektoré súčasti drahšie, než je ich hodnota (napríklad priemyselná umývačka), dotknutý dovolateľ uviedol, že nákup sa nere realizoval formou dodania za znaleckú cenu ale cenu vygenerovanú trhom, pričom trh priniesol ponuky, z ktorých sa vybrala a zrealizovala najlacnejšia s tým, že veci sa nekupujú za znaleckú cenu (účtovnú, plánovanú, všeobecnú) ale za cenu určenú ponukou a dopytom, v tomto smere obec lepšiu ponuku nemala s tým, že v prejednávanej veci bola ponuka limitovaná rozpočtovanou sumou 23.800,- Eur s DPH. V tejto súvislosti obvinený W.. G. D. namietal, že záver uvedený na strane 15 rozsudku okresného súdu spočívajúci v tom, že sa „mohlo kúpiť za nižšiu cenu a ostalo by aj na niečo iné“ je podľa jeho názoru úplne mimo znaleckého rámca, jedná sa o špekuláciu a výsledok neznalosti postupov, pričom tieto dôvody zakladajú aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolateľa uzavreli, že záver o spáchaní trestného činu podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona nemôže obstať z objektívnych dôvodov, pretože zariadenie bolo dodané a obec ho má k dispozícii, kvalifikácia konania obvineného W.. G. D. podľa § 237 Trestného zákona neobstojí bez toho, aby bolo zistené porušenie niektorej osobitnej povinnosti, k čomu nedošlo, starosta nepotreboval ďalšie schválenie pre jeho nákup sporného zariadenia, mohol vybrať len z ponúk, ktoré obec obdržala, pričom nie je súdny znalec, aby dokázal určiť všeobecnú cenu, čo napokon ani v trhovom mechanizme možné nie je. Obvinení nič nesfalšovali, pretože uznesenia obecného zastupiteľstva boli prijaté v znení, ako vyplývajú z vyššie spomínanej zápisnice, ktorá síce s ohľadom na čas jej prepisu obsahuje aj nesprávny údaj o 3 ponukách, ktoré obec obdržala až po zasadnutí obecného zastupiteľstva, avšak to nič nemení na správnosti prijatých uznesení s tým, že sa jedná len o informačnú vetu, v konečnom dôsledku je uvedený údaj o obdržaní 3 ponúk pravdivý, zápisnica z obecného zastupiteľstva nie je verejnou listinou; takou by mohli byť výlučne uznesenia obecného zastupiteľstva. Navyše je zrejmé, že ani medzi poslancami nepanovala zhoda v retrospektívnom vysvetlení priebehu daného obecného zastupiteľstva, pričom súd nezistil, ako naozaj zastupiteľstvo prebehlo, čo je minimálne dôvod pre konštatáciu o neúplne zistenom skutkovom stave s tým, že sporné uznesenie obecného zastupiteľstva neobsahuje schválenie nákupu podľa konkrétnej ponuky, ktorá neexistovala v tom čase,

ale obsahuje schválenie nákupu v určitej výške, pričom obvinení K. G. a W. C. ako overovatelia zápisnicu overili, pretože zaznamenala uznesenia zastupiteľstva v takom znení, ako boli skutočne prijaté.

Dôvodom rozhodnutí súdov nižšieho stupňa obvinení ďalej vyčítali, že neobsahujú vysvetlenie, čo malo dovolateľov viesť k falšovaniu, keďže zo svojho konania nemali žiaden prospech, prečo súdy nižšieho stupňa uprednostnili výpovede svedkov namierené proti obvineným namietajúc, že prejednávacia vec je postavená na tvrdení proti tvrdeniu. Rozsudku súdu prvého stupňa dovolatelia ešte vyčítali, že neuvádza, o ktoré zákonné ustanovenie okresný súd oprel svoje rozhodnutie vo vzťahu ku konaniu starostu obce pri hospodárení obce ako aj uloženie povinnosti na náhradu škody, ktorú však jednak nikto neuplatnil a jednak absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi matematicky vypočítanou sumou škody a konaním, ktoré sa kladie obvineným za vinu.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodoch obvinení navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvinených, rozhodnutia okresného a krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

K takto podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že k námietkam dovolateľov sa jednoznačne, dostatočne a dôsledne vyjadrili súdy nižšieho stupňa vo svojich rozhodnutiach a vyjadril názor, že zápisnica zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, ktorá obsahuje aj uznesenie, vyjadruje vôľu obce, je podkladom pre ďalšie právne konanie obce (prejav vôle uskutočňovaný starostom), a preto má povahu verejnej listiny, keďže v nej obecné zastupiteľstvo ako orgán verejnej správy v rámci svojej pôsobnosti [§ 11 ods. 4 písm. a) zákona o obecnom zriadení v spojení s § 9 ods. 2 písm. e) zákona o majetku obcí], deklaruje a osvedčuje jednanie právnu vôľu (rozhodnutia o dôležitých otázkach života obce) a jednanie v nej zachytáva proces vytvárania tejto vôle, diskusiu, hlasovanie a podobne. Zápisnica zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, podľa názoru prokurátora, predstavuje taktiež najdôležitejší kontrolný podklad o činnosti obecného zastupiteľstva, a preto sa jedná o listinu spĺňajúcu kritéria uvedené v § 131 ods. 4 Trestného zákona, zároveň z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo aj to, že obsah zápisnice a prijátého uznesenia nemohlo zodpovedať tomu, čo sa skutočne na zasadnutí obecného zastupiteľstva dialo, skutočnosti uvedené v zápisnici a v uznesení nemohli byť reálne prejednané, keďže ponuky na odpredaj gastrozariadenia došli až po zasadnutí obecného zastupiteľstva, t. j. až po 12. auguste 2014 s tým, že obvinení K.Š. G. a W. C. tieto skutočnosti osvedčili, aj keď vedeli, že neboli pravdivé. Ku skutočnosti tvrdenej v dovolaní, že súhlas obecného zastupiteľstva (vyjadrený vo forme uznesenia) nebol potrebný k tomu, aby obvinený W. G. D. ako starosta obce mohol zrealizovať nákup gastrozariadenia, prokurátor poukázal na článok 12 bod 6 Zásad nakladania s finančnými prostriedkami obce D. účinných od 26. januára 2011, z ktorého je zrejmé, že starosta obce môže bez súhlasu obecného zastupiteľstva použiť finančné prostriedky v jednotlivom prípade do výšky 3.300,- Eur, z čoho je zrejmé, že na použitie finančných prostriedkov v sume 23.800,-Eur bolo potrebné prijatie uznesenia obecného zastupiteľstva a takýto postup bol v obci D. aj bežnou praxou. Na podklade uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvinených odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné

odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.)

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnom posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu - „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Na podklade vyššie uvedeného je teda zrejme, že námietky obvinených týkajúce sa nesprávnej aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“, námietky proti skutočnosti, že sudy nižšieho stupňa uverili svedkom svedčiacim v neprospech obvinených a neuverili svedkom, ktorých výpovede vyznievali

v prospech dovolateľov, teda námietky smerujúce k hodnoteniu vykonaného dokazovania sú námietky skutkového charakteru, ktoré nie sú spôsobilé s ohľadom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, text za bodkočiarkou, (správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť) úspešne dovolanie ani podľa vyššie citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odôvodniť.

Vo vzťahu k námietkam obvinených spočívajúcim v tom, že nevedia, prečo súdy nižšieho stupňa uverili určitej skupine svedkov a druhej nie, sa žiada uviesť, že okresný súd svoje úvahy v tomto smere rozviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia (strana 17 až 21), a to aj s odkazom na časovú postupnosť konania zasadnutia obecného zastupiteľstva a až následného doručenia ponúk a na závery znaleckého dokazovania, ktoré krajský súd doplnil o úvahy rozvedené v jeho rozhodnutí (strana 6 až 8), a to aj s odkazom na konanie predávajúceho J., ktorý príjem z predaja mal zatajiť, ale taktiež aj závery znaleckého dokazovania a skutočnosť, že starosta obce mohol sám bez súhlasu obecného zastupiteľstva rozhodnúť o použití finančných prostriedkov len do sumy 3.300,- Eur, pričom tieto ich úvahy, podľa názoru najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne či svojvoľné.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku ustáleného v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd bez výhrad stotožnil, v tejto súvislosti obvinení v prvom rade namietali, že zápisnica o zasadnutí obecného zastupiteľstva nie je verejnou listinou.

Podľa § 131 ods. 5 Trestného zákona verejnou listinou sa na účely tohto zákona rozumie písomnosť vydaná na základe zákona štátnym orgánom alebo iným orgánom verejnej moci v rámci jeho pôsobnosti, ktorá zakladá, mení alebo ruší práva alebo povinnosti alebo osvedčuje ich vznik, zmenu alebo zánik, alebo osvedčuje totožnosť osoby alebo veci, ich stav, vlastnosti alebo spôsobilosť alebo právom chránené záujmy.

Verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môže vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Orgánom v právnom slova zmysle je právnická osoba, vykonávajúca svoju činnosť ako povinnosť alebo kompetenciu a je zriadená k trvalému a opakujúcemu sa výkonu činnosti (primerane uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky z 9. júna 1992 sp. zn. I. ÚS 191/1992)

Z vyššie uvedeného, vzhľadom na kompetencie obecného zastupiteľstva a jeho rozhodovaciu právomoc zakotvenú v § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom v čase spáchania stíhaného skutku (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) je zrejmé, že obecné zastupiteľstvo ako orgán obce je orgánom verejnej moci.

Aj keď citovaný zákon o obecnom zriadení výslovne neukladá obecnému zastupiteľstvu vyhotovovať zápisnicu z jeho zasadnutia, podľa § 12 ods. 7 dotknutého zákona podrobné pravidlá o rokovaní obecného zastupiteľstva upraví rokovací poriadok obecného zastupiteľstva s tým, že podľa Časti IV., Čl. 11 ods. 1, vety prvej a druhej, Rokovacieho poriadku Obecného zastupiteľstva v D. vydaného na základe § 12 ods. 7 zákona o obecnom zriadení, o rokovaní obecného zastupiteľstva sa spíše zápisnica, ktorá obsahuje záznam o tom, kto viedol rokovanie, počet prítomných poslancov, mená overovateľov zápisnice, schválený obsah programu rokovania, stručný obsah a výsledok jednotlivých bodov programu, vystúpenia poslancov, občanov, údaje o menovitom hlasovaní a prijaté uznesenia; zápisnicu z rokovania podpisuje starosta a určenie overovateľa.

Vzhľadom na to, že zápisnica o rokovaní obecného zastupiteľstva zachytáva aj jeho uznesenia, teda

rozhodnutia aj o právach a povinnostiach iných subjektov a postup ich prijatia hlasovaním, ide o verejnú listinu, ktorá osvedčuje vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností.

Na strane druhej konanie obvinených tak, ako je popísané v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, z ktorej znením sa krajský súd bez výhrad stotožnil, znaky skutkovej podstaty prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona nenaplnia.

Falšovaním verejnej listiny sa síce rozumie úplné vyhotovenie nepravdej listiny, ktorá má vyvolať dojem listiny vydananej príslušným orgánom predpísaným spôsobom, za falšovanie takejto listiny sa však nepovažuje potvrdenie nepravdivých skutočností verejným činiteľom, do ktorého kompetencie vydávanie takýchto listín patrí. Vzhľadom na to, že obvinení ako starosta obce a v tomto konkrétnom prípade aj zapisovateľ a overovatelia zápisnice o rokovaní obecného zastupiteľstva boli oprávnení spísať, overiť a podpísať dotknutú zápisnicu, nemohli sa dopustiť jej falšovania. Každopádne ale uviedli v nej nepravdivé údaje týkajúce sa najmä uznesenia o schválení nákupu zariadenia do školskej jedálne, o ktorom sa nehlasovalo a nebolo prijaté pomerom hlasov 7:0, pričom takýmto postupom by mohli obvinení za určitých okolností naplniť skutkovú podstatu prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, a to či už ako priamy páchatel' (starosta obce a zapisovateľ) alebo ako pomocníci podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (overovatelia zápisnice).

Vzhľadom ale na to, že trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa sa verejný čiteľ nedopustí pri vykonávaní akejkoľvek činnosti ale len činnosti, ktorá predstavuje jeho právomoc teda súhrn oprávnení a povinností, ktoré mu zákon priznáva na výkon jeho činnosti, pričom spisovanie zápisníc o rokovaní obecného zastupiteľstva nepatrí vychádzajúc z ustanovenia § 13 a ďalších zákona o obecnom zriadení medzi kompetencie starostu obce, spísaním zápisnice o rokovaní obecného zastupiteľstva obsahujúcej nepravdivé údaje sa obvinený W.. G. D. trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa nedopustil.

Obdobne tak v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu ustálený skutok, s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, neobsahuje také skutkové okolnosti, ktoré by naplňali znaky prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Uvedeného trestného činu sa dopustí ten, kto inému spôsobí väčšiu škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Pre konštatovanie naplnenia znakov objektívnej stránky uvedeného trestného činu sa teda okrem iného vyžaduje aj spôsobenie škody. V už spomínanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu sa síce spôsobenie škody obci D. konštatuje, avšak nie je z nej zrejmé ako porušením v skutkovej vete uvedených predpisov a v dôsledku toho svojvoľnou kúpou zariadenia do školskej jedálne v hodnote 23.880,- Eur spôsobil obvinený W.. G. D. obci škodu vo výške 9.275,20 Eur. V dotknutej skutkovej vete evidentne absentuje popis konania spočívajúceho v tom, že starosta obce (obvinený W.. G. D.Š.) mal kúpiť sporné zariadenie za neprimerane vysokú cenu. Vzhľadom ale na to, že dovolanie v prejednávanej veci podali len obvinení vo svoj prospech, tento nedostatok skutkovej vety už nie je možné jej doplnením napraviť (§ 391 ods. 2 Trestného poriadku).

Na strane druhej z takzvanej skutkovej vety rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd bez výhrad stotožnil, plynie, že obvinený W.. G. D. ako starosta obce na podklade ním vyhotovenej a obvinenými K. G. a W. C. overenej zápisnice o rokovaní obecného zastupiteľstva z 12. augusta 2014 obsahujúcej v skutkovej vete uvedené nepravdivé údaje, spísal uznesenie obecného zastupiteľstva č. 5/VIII/2014, v ktorom uviedol, že obecné zastupiteľstvo schvaľuje nákup zariadenia do školskej jedálne vo výške 23.880,- Eur, toto uznesenie podpísal, hoci obecné zastupiteľstvo na svojom rokovaní 12. augusta 2014 takéto uznesenie neprijalo a v rozpore so Zásadami nakladania s finančnými prostriedkami obce D., svojvoľne uzatvoril kúpnu zmluvu so spoločnosťou Z., D.. J., predmetom ktorej bola kúpa a predaj kuchynského zariadenia do školskej jedálne za kúpnu cenu 23.880,- Eur.

Z takto formulovanej skutkovej vety potom plynie, že obvinený W.. G. D. vykonával svoju právomoc (podpisovať uznesenia schválené obecným zastupiteľstvom a tým potvrdzovať ich súlad so zákonom a ich výhodnosť pre obec plynúcu z ustanovenia § 12 ods. 11 v spojení s § 13 ods. 6 zákona o obecnom zriadení) spôsobom odporujúcim zákonu (sporné uznesenie nebolo schválené obecným zastupiteľstvom, preto dotknutý obvinený nebol oprávnený ho podpísať s dôsledkami plynúcimi z už spomínaného ustanovenia § 13 ods. 6 zákona o obecnom zriadení), a to v úmysle zadovážiť spoločnosti Z. G., D.. J., neoprávnený prospech vo výške 23.880,- Eur (keďže obvinený W.. nebol oprávnený vychádzajúc zo Zásad nakladania s finančnými prostriedkami obce D. sumou 23.880,- Eur bez súhlasu obecného zastupiteľstva, ktorý mu udelený nebol, nakladať, nebol oprávnený ani s dotknutou spoločnosťou uzavrieť kúpnu zmluvu, na podklade ktorej táto spoločnosť neoprávnene získala predmetnú sumu), preto obvinený W.. G. D. týmto vyššie popísaným konaním naplnil znaky prečinu zneužívania právomoci verejných činiteľov podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona a keďže bez overenia a podpísania zápisnice o rokovaní obecného zastupiteľstva 12. augusta 2014 obsahujúcej nepravdivé informácie o tom, že vyššie uvedené uznesenie obecného zastupiteľstva bolo prijaté, by sporné uznesenie obvinený W.. G. D. nemohol spísať a podpísať, obvinení K. G. a W. C. sa dopustili vyššie uvedeného prečinu avšak formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Pokiaľ obvinený W.. G. D. v tejto súvislosti namietal, že finančné prostriedky určené na nákup sporného zariadenia boli rozpočtované, a preto už ďalší súhlas obecného zastupiteľstva na jeho nákup nepotreboval, k tomu sa žiada uviesť, že podľa § 9 ods. 2 písm. e) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení účinnom v čase spáchania stíhaného skutku (ďalej len „zákon o majetku obcí“) obecné zastupiteľstvo schvaľuje nakladanie s majetkovými právami nad hodnotu určenú v zásadách hospodárenia, podľa Článku 12 bod 6 Zásad nakladania s finančnými prostriedkami obce D. (ďalej len „Zásady“) starosta obce môže bez súhlasu obecného zastupiteľstva použiť finančné prostriedky v jednotlivom prípade do výšky 3.300,- Eur - uznesenie č. 13/I/2011 z 26. januára 2011. Niet preto pochyb o tom, že použitie finančných prostriedkov vo výške 23.880,- Eur starostom obce muselo byť vopred schválené obecným zastupiteľstvom, pričom aj podľa názoru najvyššieho súdu sa s ohľadom na vyššie uvedené znenie § 9 ods. 2 písm. e) zákona o majetku obcí a Článku 12 bod 6 Zásad vyžadovalo samostatné schválenie konkrétneho individuálneho nákupu obecným zastupiteľstvom, pričom schválenie rozpočtu tento konkrétny súhlas nenahrádza, čo bolo nepochybne zrejmé aj samotným dovolateľom, pretože inak by nemali dôvod uvádzať v zápisnici o rokovaní obecného zastupiteľstva nepravdivé informácie o takomto schválení a vyhotovovať neexistujúce uznesenie.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že aj keď súdmi nižšieho stupňa ustálený skutok bol nesprávne právne kvalifikovaný ako prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a u obvineného W.. G. D. v súbehu s prečinom porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 2 písm. a) Trestného zákona [správne § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona] a správne mal byť právne posúdený ako prečin zneužívania právomoci verejných činiteľov podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona, za naposledy uvedený trestný čin je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 2 do 5 rokov, pričom obvinenému W.. G. D.Š. bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na 20 mesiacov a trest zákazu činnosti na 4 roky, obvineným K. G. a W. C. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na 12 mesiacov a zákaz činnosti na 2 roky. To potom znamená, že ani toto pochybenie súdov nižšieho stupňa nebolo možné na podklade dovolania obvinených podaného v ich prospech napraviť, pretože by išlo o rozhodnutie evidentne v neprospech obvinených (pri správnej právnej kvalifikácii ich konania by im bolo potrebné ukladať trest odňatia slobody vo výmere minimálne 2 rokov).

A keďže iné dovolacie dôvody, ktoré by bolo možné v prospech dovolateľov vyhodnotiť, obvinení neuviedli, zjavne dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnili.

Pokiaľ obvinení namietali výšku škody, na úhradu ktorej mali byť zaviazaní, k tomu sa žiada uviesť, že z

výrokovej časti rozsudku okresného súdu neplynie, že by takáto povinnosť im bola uložená.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Na účely naplnenia vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu obvinení v podstate namietali obsah podaného znaleckého posudku znalca z odboru Strojárstvo, odvetvie Odhad hodnoty strojových zariadení W.. K. a poukazovali na podľa ich názoru jeho chyby.

Takýmito námietkami však vyššie uvedený dovolací dôvod nie je možné úspešne naplniť. Ako to už bolo konštatované k jeho naplneniu dochádza za situácie, že pri vyhľadávaní, zabezpečovaní a vykonávaní dôkazov dôjde k porušeniu zákona. Takéto dôvody však obvinení v ich dovolaní neuvádzajú.

Pokiaľ obvinení namietali chyby znaleckého posudku, Trestný poriadok upravuje postup pri ich odstraňovaní v ustanoveniach §-u 146 ale aj §-u 147 ods. 1. Teda ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný, alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie, alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku, alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca, prípadne na preskúmanie posudku znalca môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd pribrať na podanie znaleckého posudku znalecký ústav.

Obvinení v podanom dovolaní netvrdia, že by súdy nižšieho stupňa pri odstraňovaní nimi uvádzaných chýb znaleckého posudku vyššie uvedený postup porušili, prípadne im ho neumožnili, v zásade sa „len“ dožadujú, aby dovolací súd preskúmal obsah znaleckého posudku z pohľadu nimi tvrdených chýb. Toto však, ako to už bolo vyššie uvedené, nie je úloha dovolacieho súdu, ktorý pri posudzovaní naplnenia dotknutého dovolacieho dôvodu „len“ skúma či pri vykonávaní namietaného dôkazu bol dodržaný zákon. Chyby v tomto smere však obvinení súdom nižšieho stupňa nevytýkali. Zjavne teda ani námietkami v tomto smere dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnili.

Navyše s ohľadom na už vyššie konštatovanú nesprávnu právnu kvalifikáciu konania obvineného W.. G. D. ako trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku a nemožnosť jej nápravy, pretože by sa tým obvinený dostal do horšieho postavenia, námietky týkajúce sa znaleckého dokazovania strácajú na význame.

Napriek tomu, len pre úplnosť považuje najvyšší súd za potrebné poznamenať (keďže ide o námietky skutkového charakteru), že starosta obce pri kúpe tovarov a služieb si naozaj nemusí priberať znalca na účely určenia primeranej ceny, každopádne je ale povinný, ako to vyplýva aj z už spomínaného zákona o majetku obcí, správať sa ako riadny hospodár, teda je povinný vykonať aspoň tie najjednoduchšie, ľahko dostupné, časovo a finančne nenáročné opatrenia, aby tovary a služby nenakúpil za zjavne jednoducho zistiteľnú neprímeranú cenu. Z vykonaného znaleckého dokazovania plynie, že obvinený kúpil už použité, teda nie nové zariadenie do školskej jedálne v niektorých jeho častiach za cenu vyššiu ako je cena nového zariadenia. Bolo preto plne dôvodné od starostu obce požadovať, aby si zistil aspoň orientačnú cenu nového zariadenia, a to či už na internete alebo jednoduchým dotazom u predajcov, aby použité zariadenie nekúpil za cenu vyššiu ako je cena nového, pretože niet pochyb o tom, že takýto postup ani pri absencii presnej definície o správaní sa starostu obce ako riadneho či dobrého hospodára nesvedčí. Je pritom nepodstatné, čo oznamovateľa trestného činu viedlo k podaniu trestného oznámenia, a to ani vzhľadom na odstup času, ktorý uplynul.

Preto vyššie uvedenými námietkami obvinených k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nedošlo.

Vzhľadom na to, že obvinení W.. G. D., K. G. a W. C. skutočnosťami, ktoré uviedli vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnili dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. g) Trestného poriadku,

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí ich dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0 tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.